

Šola igrač

Pridobljeno iz Wikivira, dne 04. november 2020

Viri: (1983) ([COBISS](#))

Dovoljenje: To delo je objavljeno s pisnim [dovoljenjem](#) avtorja, pod pogoji licence [Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0](#).

Izvozi v formatu:

[epub](#)

[mobi](#)

[pdf](#)

[rtf](#)

[txt](#)

„Strašno, kako naporen dan. Komaj sem jih spravila spat. Kar naprej bi se igrale, kot da sem iz železa,“ je zavzdihnila Katarina in še enkrat z očmi objela igrače. Vsaka je bila na svojem stalnem mestu, obrnjena proti njej, da ja ne bi pozabile, kdo jim je gospodarica. Tako pa je bilo tudi prav, saj Katarini so že polzele veke skupaj. Stisnila se je k drobceni Anici, noč pa se je že pajčevinasto razširila po sobi. Z njo pa so prihajale tudi sanje, v začetku sicer zelo počasi, pozneje pa vse bolj živo in čedalje močnejše so se v njeni glavi pričele kopičiti podobe njenih igrač. Postajale so vse bolj vidne, nenadoma pa so oživele in se pričele pogovarjati...

„Mislite, da že spi?“ je dejala Pika Nogavička in se z nogami obesila za stol, da ji je glava bingljala proti tlom.

„Yes,“ je dejala opica Jeddo.

„Yes, yes,“ je za njo ponovil španski medved Josè. „Govoriš samo angleško, kot da ne bi znal drugače.“

„Znal ali ne znal, to ni sedaj vprašanje. Nisem Anglež, vidiš, pa vseeno govorim angleško. Glavno, da se razumemo.“

„Vse igrače na svetu se razumemo!“ je pribila Pika. „Zato smo tudi igrače.“

„Tiho, mjav, mrmjav,“ Je zapredel maček Franta, „zdi se mi, da se Katarina prebuja.“

„Potuhnimo se. Počakajmo, da bo trdno zaspala,“ je predlagala zamorka Boa in vsi so videli, kako so se ji v temi zaiskrile oči.

Nekaj časa je bilo vse tiho. Potem pa je Franta, ki je imel najtanjša ušesa dejal: „Zdaj je zagotovo zaspala, spet lahko govorim. Dobro slišim njeno dihanje, izgublja se v sanjah.“

„Če ti tako praviš, bo že držalo“ je dejala zamorka Boa. „Mački imate tanka ušesa in kratko pamet. Če slišite krta, ko riže pod zemljo, si že domišljate, da veste, kdaj zaspi takšnole dekletce.“

„Vemo, dobro vemo!“ se je jezno odrezal Franta.

„In če nas že sliši, saj nas ne razume, ko vsak žlobudra v drugačnem jeziku,“ je zabrundal medved Josè.

„Ne razume naših besed, razume pa naše duše,“ je pristavil Jeddo.

„Hm, duše!“ se je zasmel Franta. „Kot da je to pomembno kakšno dušo imaš!“

„Seveda ni pomembno, če imaš črno! Vsi mački imate črno dušo,“ mu je vrnil Jeddo.

„Jaz že ne, jaz že ne,“ je hitel zatrjevati Franta. „Če bi imel črno, potem me Katarina ne bi stiskala k sebi, ko me je njena mamica prinesla s Češke. Tako pa so se ji zaiskrile oči in celo poljubila me je, tu, na vrat me je poljubila. Še sedaj mi je toplo pri srcu, če se na to spomnim.“

„Vse je poljubila, le kaj bi se hvalil!“ jih je hotela utišati Pika.

„Mene je najprej, ker sem prišla k njej pred vami, potem Joseja, ko ga je dobila iz Španije in Jeddoja, katerega ji je babica prinesla iz Anglije...“

„Kaj pa mene, tudi mene je poljubila,“ se je užaljeno oglasila zamorka Boa.

„Ne, tebe ni hotela poljubiti. Tebe se je najprej ustrašila,“ se je zahihital Franta in si pomembno popravil brke.

„Že, že. Toda, ko se je prepričala, ko si je oslinila prst in me podrgnila po licih in videla, da nisem umazana kot dimnikar, me je kar naprej poljubljala. Cel mesec sem bila njena najljubša igrača. Kot sedaj Anita!“

„Pusti tisto polilanko! Ta samo joče in kriči ma... mama...“, je dajal zajedljivo Franta.

„Ma, mama,“ se je tedaj oglasilo iz Katarinine postelje.

„No vidiš! Ne zna drugega. Italijanski otroci se samo jokajo, ta pa še prav posebno. Kar naprej se dere. Saj jo bo še prebudila,“ je jezno, a vseeno prizanesljivo dodala Pika.

„Z otroki so same težave,“ je nejevoljno zagodrnjal Josè.

„Pa ne z vsemi,“ mu je pričela oporekati Pika.

„Ne z vsemi,“ ji je pritrdila Boa. „Ko sem bila jaz majhna, me je mama nosila na hrbtu. Niti pisnila nisem, pa če prav ob naši reku vse polno krokodilov in v džungli tigri in levi.“

„Jaz se ne bojim tigrov ne levov ne krokodilov, še policajev ne,“ se je junaško udarila po prsih Pika, da so ji zacingljale rdeče kite.

„Ne poznam tigrov in tudi levov ne, še manj pa krokodile, bojim pa se policajev. Tistih v živalskem vrtu se bojim,“ je nekoliko zadržano in preplašeno pristavil Josè.

„Tisto niso policaji, tisti v živalskem vrtu so čuvaji, „ je učeno pristavila Pika. „Tistih se ni treba bati, pa tudi drugih ne!“

„In če te vtaknejo za rešetke?“ je spet dvomljivo vprašal Josè.

„Tebe ne bodo, ti si igračka, me pa smo svobodne!“ se je pogumno oglasil Franta.

„In kako naj čuvaj v živalskem vrtu ve, kaj so igračke in kaj ne?“ je trmoglavil Josè.

„Tudi oni so bili nekoč otroci in gotovo so imeli igračke,“ se je v pogovor vmešala Boa.

„Že, že, a na to so gotovo že pozabili,“ je še naprej vztrajal pri svojem Josè.

„Nič niso pozabili, le kako bi mogli. Zadnjič, ko me je Katarina vzela s seboj v živalski vrt, je nekemu fantku po nerodnosti padel v opičjo kletko medvedek. Pritekel je čuvaj in ga rešil predopicami, da ga ne bi raztrgale,“ se je oglasil Franta.

„Ta je pa dobra,“ se je zasmel Jeddó. „Opice da bi raztrgale medveda?! Le poigrale bi se z njim, potem pa bi ga vrnil.“

„Ne, nas medvedov se ne da kar tako raztrgati,“ je sedaj že bolj pomirjeno pristavil Josè.

„Ko pa imate take kožuhe, mene že zmrazi, če Katarina zrači sobo,“ je pristavil Jeddó in se stresel ob misli in mraz.

„Sobo je treba prezračiti, saj bi se drugače še zadušili,“ je dejala Pika in se zagugala proti Katarinini postelji.

„Pri nas v džungli nismo nič zračili,“ se je vmešala Boa.

„Tisto pa niso bile sobe,“ se je oglasila Pika, „tisto so bile kolibe, napravljene iz bambusovih palic in trstja.“

„Pa nas vseeno ni zeblo,“ je spet povzela Boa.

„Kako naj bi vas zeblo, pri vas je večno poletje, in tigri, in levi, in večni komarji,“ je zajedljivo pristavil Franta.

„In kaj zato, če so komarji, si pa na svežem zraku,“ mu je užaljeno odgovorila Boa.

„Hm, hm, na svežem zraku, kot da to kaj pomeni. Ni lepšega, kot stikati po smetiščih in se poditi za miškami po prašnih kanalih. To je življenje!“ je radostno vzkliknil Franta.

„Figo, pa ne življenje!“ je protestirala Boa.

„Kaj vi veste o življenju,“ se je potrkala po prsih Pika in pozabila, da se le z eno roko drži za naslonjalo stola. Telebnila je na tla, pa se vseeno zasmejala. „Življenje, življenje..., to je, to je... jezdit konja, se poditi po prostranih travnikih in se voziti z ladjo, s takšni pravo, pravcato ladjo.“

„To ni nič,“ je povzel Jeddo. „Skakati z veje na vejo, z drevesa na drevo in vmes trgati banane in pomaranče, to je nekaj!“

„Skačeš lahko tudi v sobi,“ je dejala Pika, se pognala in ujela in se ujela za lesteneč.

„Pa res,“ je dejal Jeddo in tudi sam skočil. Toda še tisti trenutek se je spomnil in vprašal: „Kaj pa banane in pomaranče?“

„Te si lahko misliš!“ mu je odgovorila Pika.

„Saj res, lahko si jih tudi zamisliš. Pa vseeno ni isto,“ je nekoliko razočarano pristavil Jeddo.

„Au, au,“ je tedaj zastokal Josè.

„Kaj pa je, da tako tarnaš?“ ga je vprašala Boa.

„Zob me boli, au, neznansko me boli zob,“ je kar naprej jadikoval Josè.

Pika je skočila z lestence in skočila k njemu. „Odpri čeljust,“ je dejala in se zazrla med njegove čekane. „Resna stvar, moral boš k zobozdravniku. Povedati bomo morali Katarini.“

„Samo kako,“ je zaskrbelo Boo. „Saj nas ne bo razumela. Josè klati špansko, Franta češko, Jeddo angleško, le Pika zna nekaj več jezikov. Mi se že razumemo med seboj, ona pa ni igračka.“

„Bo že razumela,“ se je domislila Pika. „Joseju bomo zavili gobček s tole rdečo ruto in takoj bo vedela, da je bolan.“

„Saj res, saj res,“ so začele vzklikati igrače, Franta pa je pristavil: „Sila si, Pika, pa tudi pametna! Kot mački na Hradčanih!“

„Zdaj pa zaspimo. Dovolj smo se pogovarjali,“ je predlagal Jeddo in skočil na svoje mesto pod mizo.

„Stisnimo se drug k drugemu, tako nam bo topleje in Katarina bo videla, da se imamo radi, ko se bo zbudila,“ je dejala Boa.

„Stisnimo se,“ je dejal Jeddo, „samo da ne boš predel, Franta, in ti Josè, potrpi, ne javkaj, to se za medveda ne spodobi. Raje stisni čeljusti!“

„Nič ne bom predel, se mi ne da, prelen sem,“ je obljubil Franta. Josè pa je pristavil: „Bom že potrpel, bom že potrpel, au, au, au...“

Ko so zjutraj posijalo v sobo prvi sončni žarki, je Katarina našla igračke, kako se stiskajo druga k drugi. Vse so še spale, le obvezani Josè je s podplutimi očmi žalostno zrl v njen obraz. Vzela ga je v naročje in se takoj spomnila svojih sanj.

„Saj te bom odpeljala k zobozdravniku, ubožček,“ ga je pogladila po njegovem mehkem kožuščku in ga poljubila. Potem je stekla k mamici in ji pričela pripovedovati, kaj se ji je sanjalo.

„Saj res,“ je dejala mamica, „kako naj te pa razumejo, ko so z različnih koncev sveta. Veš kaj, naučiti jih boš morala govoriti slovensko.“ „Odlično, odlično!“ je pričela skakati Katarina od navdušenja.

„Naučila jih bom slovensko, slovensko bodo govorili. Tudi Anito bom naučila, ko ne bo več dojenček! Že danes bomo začeli s poukom, takoj po zajtrku bomo začeli!“

In res, po zajtrku je Katarina razvrstila igračke v pravi, pravcati razred. Postavila se je prednje kot učiteljica in jim pričela govoriti: „Vsi, prav vsi se morate naučiti slovensko, da se bomo lahko razumeli. Zato ponavljajte za menoj: „Ma-ma, a-ta, Ka-ta-ri-na, Ur-ban...“

„Ma-ma, a-ta, Ka-ta-ri-na, Ur-ban...“ je grmelo po sobi.

Tedaj se je Katarina nečesa spomnila. „Saj res. Čisto sem pozabila. Dati vam moram tudi nova imena, naša, slovenska. Josè ti boš Jaka.

Ponovi, Ja-ka!“

„Ja-ka,“ je zabrundal Josè.

„Dobro,“ ga je pohvalila Katarina. „In ti Franta, ti boš Mrmjav!“

„Mrmjav,“ je zamijavkal Franta.

„In ti Boa, ti boš, ti boš..., aha, ga že imam, ti boš Špela.“

„Čpela,“ je ponovila Boa.

„Ne Čpela, ampak Špela,“ jo je popravila Katarina.

„Špe-la,“ se je potrudila Boa, ko je videla, da se ji drugi smejejo.

„Dobro, zelo dobro, Špela,“ se ji je prijazno nasmehnila Katarina.

„Ti Jeddo, ti boš preprosto, presrosto... Čedo. Da, da, Čedo boš!“

„Yes, Čedo!“ je kot iz topa pribil Jeddo.

„Pika pa je že tako Pika in bo Pika tudi ostala.“

„Ma, mama,“ je tedaj zajokala na postelji Anita, na katero so popolnoma pozabili.

„Seveda, seveda, nič ne jokaj, tudi ti boš dobila svoje ime. Tinka boš, Tinka!“

„In tako, sedaj, ko imate vsak svoje ime,“ je spet pričela Katarina, „lhako nadaljujemo z našo šolo. Vsak dan se bomo učili slovensko.“

„Jaz se že ne bom učila,“ je hotela trmoglaviti Pika.

„Vsi se bomo učili, tudi ti, Pika,“ je povzdignila svoj glas Katarina. „Igraje se bomo učili, boste videli, kako bo veselo.“

„Bo veselo...“ so pristavile igrače in se zavzeto zazrle v svojo učiteljico. Tudi Pika, tudi Pika je prisluhnila...

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- MZaplotnik
- Anap990

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)